

кръщаватъ, най-много по настояванието на своитѣ жени, които подиръ освобождението на България искатъ така също да живѣятъ по-свободно безъ яшмакъ и безъ харемски затворъ. Но турското население въ Тракийската равнина, понеже е виновато въ кланията на 1876 и 1877 год., заради това избѣга въ Цариградъ и Мала Азия заедно съ своитѣ аги и бейове.

Сега развитието на новата България е едва въ началото си. Въ западнитѣ страни още не е влѣзла войската и не сж организирани, границитѣ още не сж подробно опредѣлени, събрание още не е свиквано и Князътъ не е избранъ. Па даже и главния градъ още не е установенъ. Най-стодния за това мѣсто е градътъ София (Срѣдецъ), който е расположенъ въ прекрасна зелена долина между исполинитѣ Витошъ, Рила и Балкана, на това мѣсто, гдѣто наскоро ще се срѣщнатъ четири важни желѣзници, тѣкмо въ срѣдата на България, 38 мили далечъ отъ Охридското езеро, 49 мили отъ Черно море при Бургасъ, 19 мили отъ Дунава при Ломъ и 22 мили отъ турскитѣ граници въ Родопа. Стария планински градъ Търново е далечъ отъ западната граница при Охрида 65 мили, а отъ хубавия Пловдивъ турскитѣ граници въ Родопа сж далечъ само 6 мили.

Днешната изпълнена съ население България, особено Тракия, само е сѣнка на това, което бѣше прѣди десетина години. Подиръ войната хората много пострадаха отъ болести, които се появиха между заробенитѣ Турци и умирающитѣ бѣжанци, на което много спомагаха и испаренията на бойнитѣ полета. Но